

Айзък АЗИМОВ

ПЪКЛЕН ОГЪН

Усещаше се вълнение, като това на много изискана аудитория преди премиера. От учените бяха дошли само една шепа хора, имаше тук-там по някой представител на управляващата върхушка, някои конгресмени и малко репортери.

Алвин Хорнър от вашингтонското бюро на „Континентал прес“ се озова до Джоузеф Винченцо от Лос Аламос и го заговори:

– Сега най-после би трябвало да научим нещо.

Винченцо го изгледа през бифокалните си очила и каза:

– Не и най-важното.

Хорнър направи гримаса. Днес трябваше за първи път да се излъчи свръхзабавеният филм за атомната експлозия. Чрез измамни лещи, които показват по различен начин поляризацията върху екрана, моментът на експлозията ще бъде разчленен на кадри – всеки с времетраене една милиардна част от секундата. Вчера бе взривена атомна бомба. Днес тези кадри би трябвало да покажат експлозията в невероятни детайли.

– Ти мислиш, че нищо няма да стане ли?

– Ще стане – вдигна загрижен поглед Винченцо. – Ние сме наблюдавали така изпитателни полети. Но най-важното нещо...

– Което е?

– Че тези бомби са смъртната присъда на човека. Изглежда, точно това няма да проумеем. Погледни ги – посочи с глава хората напосоки Винченцо, – те са развълнувани, възбудени, но не и изплашени.

– На тях им е известна опасността. Те също се страхуват – каза репортерът.

– Не достатъчно – не отстъпваше ученият. – Виждал съм мъже да наблюдават експлозия на водородна бомба, която превръща цял един остров в дупка. Тези мъже след експлозията се прибират и спокойно заспват. Такива са хората. В течение на хиляди години им проповядват за пъклен огън, а той изобщо не им е направил впечатление.

– Пъклен огън? Религиозен ли сте, сър?

– Онова, което видяхте вчера, бе пъклен огън. Експлодиращата атомна бомба е пъклен огън. Буквално.

На Хорнър това му бе достатъчно. Той седна на друго място, но продължи да наблюдава присъстващите угрижено. Страхуваше ли се някой от тях? Поне някой изпитваше ли тревога за пъкления огън? Не изглеждаше да е така.

Светлините угаснаха, включиха прожектора. На екрана се появи кулата за изстрелване, имаше мрачен вид. Зрителите притихнаха, настъпи напрегната тишина.

После от върха на кулата се появи светла точка, един брилянт, огнено петънце, което бавно се увеличаваше, растеше в една или друга посока, приемаше неравни очертания от светлини и сенки, но с нарастването си все повече добиваше овална форма.

Един мъж извика сподавено, след това и останалите. Разнесе се шум от дрезгави гласове, последван от гробна тишина. Хорнър надуваше страх, усещаше вкуса на ужаса върху собственото си небе, усещаше как кръвта му се смразява.

От овалното огнено кълбо се появиха някакви израстъци, после то се украти за миг, преди да наедрее бързо до ярко кълбовидно тяло без никакви особени белези.

В онзи момент на покой... в горния край на огненото кълбо се появиха тъмни петна... като очи, вместо вежди се виждаха тъмни тънки линии, отдалечени една от друга, косите се спускаха във формата на латинската буква „V“, устата бе изкривена, застинала в див смях и обвита от пъкления огън... а над всичко това се мъдреха рога.

КРАЙ

© 1956 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Hell-Fire, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1157>]